

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΔ'.

ΑΡΙΘ. — 38

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1904

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Γάνου καὶ Χώρας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (πρόεδρ.)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνταποκρίσεις ἐκ Βοδενῶν—Ἐκ Στρωμνίτζης—Ὁρθόδοξοι ἐν Βηρυττῷ—Ἐγκαίνια πατριαρχικοῦ παρεκκλησίου—Ἐκκλησιαστικά χρονικά—Περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱεροῦ Φωτίου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ σχίσματος! ὑπὸ Θεοδ. Εὐστρατιάδου—Δικαστικά Ἀγγελίαι.

Ἐπιστέλλουσιν ἐκ Βοδενῶν, ἀπὸ τῆς 14 Σεπτεμβρίου.

«Εἰδήσεις ἐκ τῶν μερῶν ἡμῶν τῶν ἀξιοδακρύτων πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχετε· τοῦτο ὁμῶς δὲν σημαίνει ὅτι ἔπαυσεν ὁ τῶν ἀληθῶς ὀρθοδόξων ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ πατρώου κειμηλίου, οὔτε ἡ τῶν κακοδόξων καταφορὰ κατὰ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἀγωνιζόμεθα καὶ πολεμούμεθα. Ἀρχηγοὶ καὶ πλήρωμα ἀνθιστάμεθα κατὰ βεβήλων ἐπιδρομέων, προηγουμένης ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀντιστάσει τῆς ἀγίας κοινῆς τῶν ὀρθοδόξων μητρὸς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἐπιφορὰ αὕτη τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ παντοειδῶν δυστυχημάτων καὶ συμφορῶν εἶναι κακῶν Ἰλίας ἀτελεύτητος. Ἀλλ' εἶναι αἱ συμφοραὶ αὗται πολὺ τῶν προτέρων ὀδυνηρότεραι, μεθ' ὅσα ἀκούομεν. Ἡμεῖς βεβαίως δὲν εἶδομεν διὰ τῶν ὀφθαλ-

μῶν, δὲν ἤκούσαμεν διὰ τῶν ὠτῶν. Ἀλλ' ἤκουσαν πολλοὶ, ἤκουσαν ὅχι εἷς, καὶ διηγούνται ἐπισήμως εἰς τὴν ὀρθόδοξον μητρόπολιν καὶ εἰς ἡμᾶς πάντας ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε μέχρι σήμερον παρ' ὀρθοδόξοις, ἃ οὐδ' οὐκ ἤκουσεν ἀπὸ στομάτων πεπολιτισμένων, ἃ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου λογικοῦ οὐκ ἀνέβη, κατὰ τὸ γραφικόν, οὔτε ἡδύνατο ν' ἀναβῇ. Ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι πολλοὶ, μὴ ψευδόμενοι.

Ν' ἀναφέρω ὀνόματα περιττὸν, διότι δὲν ἐκλήθησαν ἐπὶ δικαστηρίου μάρτυρες. Ὅταν κληθῶσιν «ἀνοιγέσονται βίβλοι» καὶ τότε ὁ κόσμος ὁ πεπολιτισμένος ἐκθαμβος θέλει μάθει ὅτι κατηγοροῦνται ὑπὸ ἐννέα προκρίτων, θεοφοβουμένων ἀνθρώπων, τιμίων οἰκογενειάρχων, τιμίων ὀρθοδόξων ἀξιωματικοῦ ξένοι, ἀναλαβόντες τὴν παρ' ἡμῖν διαρρύθμισιν τῶν τῆς κοινῆς ἀσφαλείας, ὅτι παρεκίνησαν αὐτοὺς ν' ἀσπασθῶσι τὸ σχίσμα. Ξένοι εἰς ἡμᾶς, ἄνθρωποι λεγόμενοι πεπολιτισμένοι, τῶν ὁποίων δὲν εἶχομεν ἀνάγκην οὐδεμίαν, καθὼ ἀσφαλιζόμενοι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς αὐτοκρατορίας ὅταν διαμένη πλησίον τῶν χωρίων ἡμῶν, ἀναμινύονται εἰς ζη-

τήματα θρησκευτικὰ, μεροληπτοῦσιν ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῶν σχισματικῶν, ἐνῶ πλήττουσι τὰ ὦτα αὐτῶν αἱ οἰμωγαὶ τῶν δολοφονουμένων. Ξένοι πρὸς ἡμᾶς ἀκούομεν ὅτι συμβουλευουσιν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἀποροῦμεν ἂν κατόπιν ἀπὸ τοιαύτης διαγωγῆς ἦναι δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ τάξις, ἡσυχία, γαλήνη· διότι αὐτὰ ποθοῦμεν.

Δὲν ἀναφέρομεν ὀνόματα, διότι δὲν ἐκλήθησαν ἐπὶ δικαστηρίου νὰ μαρτυρήσωσιν. Ὅταν κληθῶσι, τότε βεβαίως οἱ ἐννέα ἀξιοπιστότατοι καὶ ἄλλοι δεκαπλάσιοι, οἱ ὅποιοι ἤκουσαν αὐτοὺς θὰ μαρτυρήσωσιν ὅτι ξένοι ἀξιωματικοὶ, ἐπιστατοῦντες εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας συμβουλευουσιν, ὡς ἠκούσαμεν, «τὸ συμφέρον σας κεῖται εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκετε· καὶ δὲν ἔχετε ὑπ' ὄψιν τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖτε; Σωτηρίαν θὰ ἔχετε ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας εἶναι προσιότης» κτλ. κτλ. Πολὺν δυσκόλως θὰ πιστεύσητε ταῦτα, διότι ἀπὸ πεντακοσίων καὶ τόσων χρόνων, ὅτε διοικεὶ καὶ προστατεύει ἡμᾶς ἡ κραταιὰ τῶν μεγαθύμων σουλτάνων αὐτοκρατορία, οὐδεὶς ὑπάλληλος αὐτῆς προσηνέχθη τοιοῦτοτρόπως, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς, καὶ οὐδεὶς εἶπεν ὅτι θὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὅσοι δὲν λαλοῦσι τὴν γλῶσσαν τὴν ἐπίσημον αὐτῆς, οὐδεὶς αὐτῶν εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὅτι γείτων ἀρχηγὸς ξένου θρησκευματος διδάσκει ὀρθότερον τῶν ἡμετέρων πατριαρχῶν καὶ ἀρχιερέων. Διὰ τοῦτο εἰς τὸν Κ' αἰῶνα αἱ τοιαῦται διδαχαὶ φαίνονται εἰς ἡμᾶς πρωτάκουστοι, παράλογοι, καὶ θὰ ἦσαν ἀπίστευτοι διόλου ἂν δὲν ἐβεβαιούντο ὑπὸ ἐννέα τιμίων, ἀξιοπίστων, φρονίμων, εὐσεβῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἀκούομεν, θλίβουσι πολὺν πάντας ἡμᾶς, ἀλλὰ δὲν ἀποθαρρύνουσι, μεθ' ὅλα τὰ κακουργήματα, τῶν ὁποίων αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι εἴμεθα. Πρὸ μηνὸς περίπου ὁ ἐν τῷ χωρίῳ Νέγορτσα φιλήσυχος καὶ τίμιος πρόκριτος, ὀρθόδοξος ἐμπνέων διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πίστιν εἰς τὰ κείμενα, Πέτρος Ἀρεζὰν ἐφονεύθη, πελεκηθεὶς, ὑπὸ τίνος Μαλὰ Τάνου· καθὰ θρυλλεῖται, διότι αὐτὸς ἐδραπέτευσεν ἀμέσως ἐκ τοῦ χωρίου. Αἱ ἀρχαὶ ἔσπευσαν ἐκ τῆς μόλις ἡμίσειαν ὥραν ἀπεχούσης Γεβγελῆς

καὶ ἔπραξαν τὸ καθήκον αὐτῶν, καὶ συνέλαβον καὶ ἀνέκριναν. Ἐκ τῶν ἐνταῦθα ρώσεων διοργανωτῶν τῆς χωροφυλακῆς Σφίρτσίσκη καὶ Πέτσωφ οὐδεὶς ἦλθεν ἐπὶ τόπου νὰ καταβάλλῃ τὰς ἑαυτοῦ γνώσεις καὶ τὴν ἐμπειρίαν πρὸς σύλληψιν τῶν κακούργων, ἴσως ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι διὰ πᾶν ἄλλο ἦλθον παρ' ἡμῖν ἢ πρὸς ὃ ἔργον ἐκλήθησαν.

Εἰς τὸ Μοῦν, ἔγερρον χωρίον ἐν τῷ τμήματι Γεβγελῆς, ἐκλήθησαν, ἄνωθεν, ὡς ἠκούσαμεν, πολλοὶ τῶν προκρίτων ὅπως ὑπογράψωσιν ἀναφορὰν αἰτούμενοι νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὸ σχίσμα· ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδὲν ἐγένετο.

Εἰς τὴν περιφέρειαν Γουμένισας ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν μῆνας, ἀποσυρθέντες τοῦ στρατοῦ, ἡ ζωὴ τῶν ὀρθοδόξων κατήντησεν ἀβίωτος. Οἱ κακούργοι καὶ δολοφόνοι, οἱ εἰς τὴν βουλγαρικὴν δηλαδὴ σχισματικὴν ἐκκλησίαν ἀνήκοντες, ἀπειλοῦσι πυρπολήσεις οἰκῶν, λεηλασίας κτημάτων, φόνους καὶ δηώσεις ἂν οἱ χωρικοὶ δεχθῶσιν ὀρθοδόξους διδασκάλους καὶ ἱερεῖς ὀρθοδόξους, ἀπειλοῦσι δὲ καὶ ἐκείνους, ὅσοι τυχόν ἤθελον περιποιηθῇ τούτους. Τοιοῦτοτρόπως οἱ διδάσκαλοι τῶν χωρίων Ἀπόστολοι, Βαροβίτζα, Βόζη, Πέτγα, Πέτροβον, καὶ Τσερναρέκα ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανέλθωσιν ἀμέσως εἰς ἡμᾶς· εἰς τὸ τελευταῖον μάλιστα χωρίον ὁ διδάσκαλος, ἀποκαμὼν, εἰσῆλθεν εἰς καφενεῖον, πρὸς ἀναψυχὴν, ἀλλ' ὁ κύριος τοῦ καφενεῖου, ἀρνηθεὶς εἰς τὸν διδάσκαλον τὰ πάντα, μόλις παρεχώρησεν αὐτῷ ποτήριον ὕδατος, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πῖνῃ αὐτὸ ἔξω τοῦ καταστήματος καὶ ν' ἀπέλθῃ. Τόσος φόβος συνέχει πάντας ἀπὸ τῆς ἀναχώρησεως τοῦ στρατοῦ.

Περὶ δολοφονιῶν καὶ κακουργημάτων ἐν γένει δὲν γράφω, διότι τὰ προηγούμενα εἶναι πολὺ σπουδαιότερα, τὰ δὲ κατόπιν εἶναι συνέπεια, καθὼς κάθε κατόπιν εἶναι τῶν προτέρων ἀποτέλεσμα. Τὴν Κρύβαν, χωρίον ὀλίγον ἀπέχον τῆς Γουμένισας, ἀπὸ πολλοῦ κρατοῦσιν οἱ κακούργοι σχισματικοὶ τρέμουσαν. Ἦρπασαν τέσσαρας προκρίτους καὶ ἀπήγαγον εἰς Ράμνον, δῖωρον τῆς Κρύβας ἀπέχουσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸ ὀρμητήριον τῶν ληστῶν τὸ Κορνισὸρ, τὸ ὅποιον καὶ ἐκ Γενιτσῶν ἀπέχει δρόμον ὥσεί δύο ὥρων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου πολλὴ ἀλληλογραφία ἢ διὰ γραμμάτων ἢ δι' ἀπεσταλμένων τηρεῖται μετὰ

τοῦ ἐν Γουμένσᾳ βουλγάρου πρωτοπαπᾶ. Τὸ καθήκον αὐτῆς ἐπετέλεσεν ἡ ἀρχή, ἡ ἡμετέρα, ὅχι οἱ πρὸς διοργάνωσιν τῆς χωροφυλακῆς κληθέντες, ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι καὶ πλήρες σύστημα ψευδολογιῶν κατασκευάσαντες οἱ σχισματικοὶ μουχτάριδες, ἀζάδες καὶ πάρεδροι καὶ πρόκριτοι κατορθώνουσι ν' ἀπατῶσι τὰς ἀρχάς. Ἴσως δὲ καὶ τὰ κατὰ συνεννόησιν πραττόμενα, κατὰ τοὺς διαφόρους θρύλους, ἔχουσι σκοπὸν ν' ἀναγκάσωσι τὸν ἐν Γουμένσᾳ στρατὸν νὰ ἐξέλθῃ εἰς δώξιν αὐτῶν καὶ τότε, κενὴ καὶ δίχα προστασίας ἡ Γουμένσα μένουσα θὰ γίνῃ εὐκολώτερον λεία τῶν κακούργων.

Ὀλίγα θὰ σταχυολογήσωμεν ἐκ τῶν πολλῶν πρὸς πίστωσιν τῆς ἀθλίας τῶν μερῶν ἡμῶν καταστάσεως. Τὴν 25 λήξαντος, ὁ καπετὰν Γιωβάν, περὶ οὗ λέγουσιν ὅτι κατῆλθεν ἐκ Βουλγαρίας πρὸς διάπραξιν κακουργήματος ἐπὶ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, συνέλαβεν ἐν τῷ τουρκικῷ χωρίῳ Ἰσβορ τὸν δεκατιστὴν Πέννον Κόλτσε ἐκ Γοργόπης μετὰ τοῦ ἀλβανοῦ αὐτοῦ ἀκολουθοῦ, καὶ τοῦτον μὲν ἀπέλυσε, τὸν δὲ κύριον αὐτοῦ ἀπήγαγε. Τὴν 26, ληστρικὴ συμμορία ἀπήγαγε τρεῖς προκρίτους τοῦ χωρίου Βαροβίτσας, ἡμίωρον ἀπὸ τῆς Κρύβας ἀπέχοντος. Ἀγνοοῦμεν τὴν τύχην αὐτῶν. Ὁ τοῦ χωρίου Γοργόπης, συγκεκλιμένου ἐξ οἰκογενειῶν 68, ἱερεὺς ἀπειληθεὶς καὶ παραπατῶν ἢ κινδυνεύων νὰ παραπατήσῃ ἀνεχώρησεν, ἦλθε δ' ἕτερος προσκείμενος τῇ ὀρθοδόξῃ. Ὁ ἱερεὺς τοῦ Πετρόβου δις ὁ ταλαίπωρος ἀνηλεῶς ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἐδάρη, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἄνωθεν Δυνάμεως ἐνισχυόμενος ἀντέχει μέχρι σήμερον. Εἰς τὸ χωρίον Ἄνω Κουφάλοβον αἱ καταπίεσεις δὲν διεκόπησαν. Ἐμμένουσιν οἱ τολμηρότεροι, ἀλλὰ τὴν 20 αὐγούστου ὁ μικτάρης, ὁ καὶ τινα κεκτημένος ἐπιρροὴν, ἐφονεύθη. Τὰ αὐτὰ μέσᾳ μετέρχονται καὶ ἐν τοῖς πέριξ τῶν Βοδενῶν χωρίοις, κακούργοι δὲ λησταὶ καὶ πρόεδροι σχισματικῶν κοινοτήτων ἀθεοφόβως συνεργάζονται, καταδιώκοντες τοὺς τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ἀφωσιωμένους, τοὺς ὁποίους ἐπηρεάζουσι καὶ οἱ διαφθαρέντες ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας· οὕτως εὐρέθησαν ἐν Τσερναρέκα ἀσύνετοί τινες, ρωμῶννοι λεγόμενοι, διαφθαρέμεν ὑπὸ προπαγάνδας ρουμανικῆς, ἀπειληθέντες δὲ ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας καὶ δόσαντες αἰτησὶν πρὸς τὴν ἀρχὴν περὶ συστάσεως ρου-

μανιζούσης σχολῆς. Εὐτυχῶς ἡ αἴτησις, ἐπὶ λόγων ἀβασίμων καὶ ἀναποδείκτων ἐρειδομένη, ἀπερρίφθη. Τὸ καθήκον αὐτῆς ἐπραξεν ἡ ἱερὰ μητρόπολις· ἀγγέλλει πᾶσαν κακοτροπίαν τῶν δῆθεν κληρικῶν, πᾶσαν ἀσέβειαν τῶν βουλγαροπαπάδων ἐξουδετεροῦσα, καὶ διαμαρτυρομένη πρὸς τὰς Ἀρχάς, καὶ τὴν ὑποστήριξιν ἀπολαμβάνουσα τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παριστᾷ τὰ δίκαια ἡμῶν πανταχοῦ. Χρειάζεται πανταχόθεν ἀγὼν ἀένναος, σθένος ἀκατάβλητον, καὶ ἐνίοτε πονηρία πρὸς ἀντίδρασιν καὶ τόλμη ἅμα. Τοιοῦτοτρόπως δυνατόν νὰ ἐξουδετερωθῶσιν ἐνέργειαι κακούργων καὶ δολοφόνων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, δηλαδὴ τῶν ὑποκειμένων τῇ λεγομένῃ ἐξαρχίᾳ. Ἄν καὶ τὸ δηλαδὴ αὐτὸ ἦτο περιττόν.

Θὰ ἀναφέρω ἐν παράδειγμα πρὸς διασάφησιν. Ὁ παπᾶ Γιάννης, ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Βοδενοῖς σχισματικῆς κοινότητος, ἐδήλωσε πανταχοῦ ὅτι θὰ σταλῶσι πανταχοῦ μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς σχισματικῆς ἐν Ὁρτάκιοι παρασυναγωγῆς ἱερεῖς διὰ βίας καὶ «ὅστις ἔχει τόλμην ἄς μὴ τοὺς δεχθῇ». Εἶχε δὲ καὶ τὴν ἀναίδειαν νὰ θελήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς διαδόσεις ταύτας πρῶτον εἰς τὸ χωρίον Τσαρκοβιάνην, εἴκοσι λεπτὰ μόνον ἀπέχον τῶν Βοδενῶν, καὶ ὑπὸ τὸν φόβον τῶν ληστῶν νὰ στείλῃ σχισματικὸν ἱερέα νὰ λειτουργήσῃ τὴν 29 αὐγούστου, ὅτε πανηγυρίζει ὁ ναὸς τοῦ χωρίου. Ἐνῶ δὲ μετέβαινεν ὁ σχισματικὸς ἱερεὺς φέρων τὸ πρόγραμμα τῶν ταραχῶν καὶ τῆς διαιρέσεως, ἡ μὲν Ἀρχὴ παρεκώλυσε αὐτὸν ἀπὸ τῆς πρὸς ταραχὰς ἐπιθυμίας, ὁ δὲ πανιερ. μητροπολίτης Βοδενῶν μεταβὰς εἰς Τσαρκοβιάνην ἐτέλεσε τὴν λειτουργίαν ἐν μέσῳ πλήθους ὀρθοδόξων, ἐλθόντων ἐκ Βοδενῶν καὶ ἀλλαχόθεν. Πάντα τὰ διαβήματα τῶν κακούργων καὶ δολοφόνων κατηγγέλθησαν ἐγκαίρως εἰς τὰς ἐνταῦθα κυβερνητικὰς Ἀρχάς καὶ εἰς τὴν γενικὴν διοίκησιν Θεσσαλονίκης. Ταῦτα κατὰ καθήκον ἡ μητρόπολις Βοδενῶν πράττει, ὡς ἡ Μ. Ἐκκλησία γινώσκει, πράτουσα καὶ αὕτη ὅτι ἡ σύνεσις καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὀρθόξους ὑπαγορεύει στοργή, πρὸς πρόληψιν περαιτέρω σκηνῶν θλιβερῶν.

Διότι κατέχει πάντας ὁ πανικὸς, φοβούμενοι δὲ τὰς ἐξωθεν κακουργίας οἱ πιστοὶ σιγῶσιν, ὑπομένουσι καὶ γίνονται τύπος καρτερίας πρωτοφανοῦς ἴσως εἰς τὰ χρονικὰ τῆς νεωτέρας

χριστιανικῆς ἱστορίας. Ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι, ὑπὸ τὸν φόβον καὶ τὰς ἀπειλὰς, ποῦ μὲν μεταβαίνουνσι μένοντες ἐπὶ μικρὸν, ποῦ δ' οὔτε μεταβαίνουνσι, μακρόθεν βλέποντες τὸ χωρίον αὐτῶν· ἄλλοῦ πάλιν, ὁ σχισματικὸς ἱερεὺς, πρὶν φθάσῃ ὁ ὀρθόδοξος, ὑπεισδύει ἐκεῖνος καὶ τελεῖ τὴν λειτουργίαν, τινῶν μὲν τῶν ὀλιγωτέρων ἀλλὰ θρασυτέρων θελόντων τοῦτο, τῶν δὲ πλειόνων τῶν καὶ φιλησύχων ὑπομενόντων· τοιοῦτό τι συνέβη εἰς τὸ χωρίον Νησίον, ἀποτελούμενον ἐξ οἰκογενειῶν 40 καὶ κείμενον εἰς ἀπόστασιν δώρον ἀπὸ τῶν Βοδενῶν. Προλαμβάνουσα τὰς ταραχὰς ἡ σεβ. Ἀρχὴ διέταξε νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ ἀσεβὲς τοῦτο προηγούμενον, καθὼς ταραχῶν πρόξενον· κίνδυνος ὅμως ἦτο νὰ ἐπαναληφθῇ τῇ 8 Σεπτεμβρίου, ὅτε ἐορτάζει μονὴ δριόν τι κείμενον οὐ μακρὰν τοῦ Νησίου· καὶ ἐμποδίσθη μὲν ὁ σχισματικὸς δηλαδὴ ὁ τῶν δολοφόνων ἱερεὺς, ἀλλ' ἡ ἔρις ἔρριψε τὰς ρίζας αὐτῆς, αἱ ἀπειλαὶ εἰσηκούσθησαν καὶ ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς ἠναγκάσθη μὲν νὰ μὴ λειτουργήσῃ· ἀλλ' ὑπὸ στρατιωτικὴν φρουρὰν μεταβάς εἰς τὸ μοναστήριον ἔκλεισε τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ καὶ παραλαβὼν τὰς κλεῖδας παρέδωκε τῇ δικαιοῦχῳ μητροπόλει τῶν ὀρθοδόξων.

Τῇ 4 Σεπτεμβρίου δύο τῶν ρώσων ἀξιωματικῶν ἐπεσκέψαντο τὸν ὀρθόδοξον μητροπολίτην, ἀλλὰ διενυκτέρευσαι παρὰ σχισματικοῖς, δῆλον οὖν ἀκριβέστερον ἡμιενυκτέρευσαν. Τὴν 6 τοῦ μηνὸς τούτου, τῇ 10 καὶ ἡμισείᾳ τουρκιστὶ μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ χωρίῳ Τρεσίνῳ διοικητικῶς μὲν εἰς τὸν ἡμέτερον καζὰν ὑπαγομένῳ, ἐκκλησιαστικῶς δὲ εἰς τὴν ὀρθόδοξον μητρόπολιν Μογλενῶν, ὀλίγου δεῖν ἔπεσε θῆμα τῶν σχισματικῶν (δολοφόνων) ὁ τῆς μικρᾶς κοινότητος ἐφημέριος παπᾶ Κωνσταντῖνος, ὁ καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος τοῦ Μογλενῶν. Ἐκ τῶν ἐπιτεθέντων κατ' αὐτοῦ πέντε κακούργων, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, πληγωσάντων εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸν βραχίονα καὶ τὸν μηρὸν, οἱ δύο μὲν ἦσαν ἔξωθεν δολοφόνοι, οἱ δὲ τρεῖς ἐκ τοῦ χωρίου μαθητευόμενοι, οἱ ὅποιοι συνελήφθησαν, καθὼς εἰσέτι ἀδόκιμοι, τῶν λοιπῶν τραπέντων εἰς τὰ κρυψήγετα αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ γνωστὸς ἤδη καπετὰν Ἀποστόλης ἐφόνευσεν τὸν πρῶτον τοῦ χωρίου Βαροβίτσης Χρῆστον Γ. Κεχαγιᾶν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, διότι καὶ πρὸς

τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἦσαν ἀφωσιωμένοι καὶ πρὸς τοὺς ἐν Γουμένσῃ ὀρθοδόξους συνεδέοντο διὰ συγγενειῶν. Τὸ πρᾶγμα κατηγγέλθη πρὸς τε τὸν γενικὸν ἐπόπτην ἐξ. Χιλμῇ πασᾶν καὶ πρὸς τὴν νομαρχίαν Θεσσαλονίκης.

Ὅλαι αἱ μαιφονίαι ἐπιτείνονται καὶ πᾶν μέσον εἰς ἐνέργειαν τίθεται ὅπως ἀποδειχθῶσιν ὅσον τὸν δυνατὸν οἱ βούλγαροι πολυπληθέστεροι τῶρα, ὅτε ἠκούσθη ὅτι μελετᾷ ἡ σεβ. κυβέρνησις εἰς ἀπογραφὴν νὰ προβῇ νέαν τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει, κατὰ τοὺς κακούργους ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τις ὅτι εἶναι βούλγαρος σχισματικὸς, ἢ νὰ ἀποθάνῃ. Τὴν 10 Σεπτεμβρίου, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἡ ληστρικὴ συμμορία ἡ λυμαιομένη τὸ τμήμα Γενιτσῶν μετέβη εἰς τὸ Κρουσάρι, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχον ἀπὸ Γενιτσῶν, καὶ δύο μὲν τῶν κατοίκων (Πέτρον καὶ Κωνσταντῖνον Γραμματικὸν) ἐκρεοῦργησε καθὼς ἀρνηθέντας νὰ διώξωσι τὸν ὀρθόδοξον διδάσκαλον καὶ μὴ θελήσαντας νὰ δηλώσωσιν ἐγγράφως ὑποταγὴν εἰς τὴν σχισματικὴν ἐξαρχίαν, τρίτον δὲ (Γεώργιον Πέσιον), ὁμόφρονα τῶν φονευθέντων, ἔδειραν τόσον ἀνελεημόνως, ὥστε διατρέχει κίνδυνον. Ἐτέρα δὲ συμμορία ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐκ Ματισκόβου Λεωνίδα εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρὰ τὸ Γεβγελὴ χωρίον Σέχοβον, τῇ 11, καὶ δέσαντες τρεῖς τῶν προκρίτων ἠπέλησαν ὅτι θὰ φονεύσωσιν αὐτοὺς ἂν δὲν ἀποστείλωσιν ὁμοίαν ἀναφορὰν καὶ δὲν παραδώσωσι τὴν σχολὴν εἰς τοὺς σταλαιομένους βουλγαροδιδασκάλους· ἀλλ' οἱ κακούργοι, δυστυχῶς, εἶπον, ὡς ἠκούσαμεν, ὅτι τὴν τοιαύτην ἀναφορὰν, εἰς οἱ τοιοῦτοτρόπως ἐκβιαζόμενοι φοβῶνται νὰ δώσωσιν εἰς τὰς Ἀρχὰς, δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ρώσους ἀξιωματικοὺς, τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν μεταρρύθμισιν τῆς χωροφυλακῆς!!!

Θέλετε δὲ ἐκπληγῇ καὶ διὰ τὸ πρωτότυπον τοῦ ληστειοταρτικοῦ ἀφορισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὁ δαλαηλάμας τῶν ἐδῶ σχισματικῶν Ἀποστόλης, ὁ καὶ διαζύγια ἐκδίδων καὶ δικαστικὰς μεταξὺ συζύγων λύων διαφοράς. Ἀπηγόρευσε εἰς πάντας τοὺς σχισματικοὺς καὶ τοὺς φοβούμενους αὐτὸν πᾶσαν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐμπορικὴν συναλλαγὴν, ἐπὶ ποιῇ θανάτῳ, καὶ πᾶσαν εἰς τὰ καταστήματα αὐτῶν ἐπίσκεψιν. Λέγουσι δ' ὅτι διανοεῖται νὰ ἐμποδίσῃ προσεχῶς

καὶ πᾶσαν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων φοίτησιν τῶν παίδων.

Ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν εἶναι ταῦτα. Ἀγωνιζόμεθα, διαμαρτυρόμεθα πρὸς τὰς ἐφ' ἡμᾶς θεόθεν τεταγμένας ἀρχάς, καθὼς διαμαρτύρεται καὶ τὸ Πατριαρχεῖον. Ἄλλο τι δὲν πρέπει νὰ πράξωμεν; ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ ἡμῶν κατήντησε παροιμιώδης. Ἄλλοτε ἔλεγον ἰώβειος· τώρα θὰ εἴπωμεν καὶ θὰ λέγωμεν μακεδονικῇ. Εἰς πολλὰ μέρη ἐφθάσαμεν τὸ λογικὸν ὄριον. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπομονήν, νὰ κινδυνεύωμεν τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ δόγμα, μετὰ τὴν ἐπὶ αἰῶνας προστασίαν τῶν κραταιοτάτων σουλτάνων, εἶναι τι εἰς ἡμᾶς ἀκατανόητον. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν ἢ εἰς Θεὸν ἐδοκιμάσθη πέραν τοῦ πρέποντος».

Γράφουσιν ἐκ Στρωμνίτζης ἀπὸ 10 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

«Ἡ συντομωτάτη τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἀφήγησις φανήσεται βεβαίως πᾶσι τοῖς ἀναδιφῶσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρονογραφίας, ὡς ἀντιγραφὴ καὶ μίμησις, εἰ οὐχὶ πάντων τῶν ἐξ ἀρχῆς κινηθέντων κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ διωγμῶν, ἀλλὰ τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου γραφέντων τε καὶ δραματουρηθέντων.

Μετὰ τὴν ἀναφανδὸν περιοδείαν τῶν ληστρικῶν ἐκ Βουλγαρίας συμμοριῶν ἀνὰ τὴν ἀτυχή καὶ πιεζομένην ἐπαρχίαν τῆς Στρωμνίτζης, καὶ ἀφοῦ σφόδρα ἐχολώθησαν οἱ βούλγαροι μετὰ τὴν κατὰ τὸν ἀπρίλιον ἐνεστῶτος ἔτους ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως αὐτῶν πρὸς ἀνέγερσιν ἰδίου σχισματικῶν ναοῦ κατέναντι τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἡ ὀνομασία τοῦ ληστοῦ καὶ τοῦ κλέπτου κάλλιστα προσιδιάζει αὐτοῖς· ἤδη ληστεύουσι καὶ γυμνώνουσι τοὺς μὴ προστατευμένους ὑπὸ στρατοῦ, εἰσπράττουσιν ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων χωρίων χρήματα, ὑπὸ τὸν αἰμοβόρον αὐτῶν ἀρχηγὸν Χρῆστον Τσερνυπέεφ, καὶ ἀπὸ τινος ἤρξαντο μάλιστα θρασυκένετοι ν' ἀποστέλλωσι καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Στρωμνίτζης συναλλάγματα πρὸς ἀξιοτίμους πολίτας καὶ νὰ εἰσπράττωσι γενναῖα ποσά.

Ἀλλὰ τὸ χεῖριστον ἤρξαντο νὰ ἐπεμβαίνωσι καὶ εἰς τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὸ χωρίον Κολέσινον συνέστησαν τοῖς χωρικοῖς ἵνα ζητήσω-

σιν ἀπὸ τῆς ἐφορίας Στρωμνίτζης διδασκάλισαν τὴν ἄλλοτε τοιαύτην Ἑλένην Α. Μαρίντση καὶ διδάσκαλον βοηθὸν νέον τινα Παῦλον Γρ. Πετσάνον, ὑπόπτων αἰσθημάτων, ἀπέστειλαν δὲ καὶ γράμμα πρὸς τὴν ἐφορίαν, διατάττοντες μὲν αὐτὴν νὰ διορίσῃ τοὺς εἰς τὸ Κολέσινον, δεινὰ δ' ἀπειλοῦντες ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε παραβῇ τὰς διαταγὰς αὐτῶν. Ἐπίσης εἰς Ζίβοβον καὶ Μακρύοβον διατάττονται μετ' ἀπειλῶν νὰ μὴ δεχθῶσι τοὺς ὀρθοδόξους διδασκάλους, ἀλλὰ νὰ ζητήσωσι βουλγαροδιδασκάλους· διετάχθησαν δὲ καὶ οἱ τῶν χωρίων ἱερεῖς ἵνα τελῶσι γάμους ἄνευ τῆς κανονικῆς ἀδείας τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ὀρθοδόξου μητροπόλεως.

Σήμερον ἐγένετο γνωστὸν εἰς τὸν νόμιμον μητροπολίτην, τὸν ὀρθόδοξον δηλονότι Τιβερίουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης κ. Γρηγόριον ὅτι πάντες οἱ χωρικοὶ διετάχθησαν. ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ παύσωσι φοιτῶντες εἰς τὴν ὀρθόδοξον μητροπολιν καὶ νὰ ὑποβάλωσι τῇ σεβ. κυβερνήσει αἰτήσεις τῆς εἰς τὴν σχισματικὴν κοινότητα, τὴν καταχρηστικῶς χριστιανικὴν λεγομένην, ὑποταγῆς. Ταῦτα μὲν ἐπιβάλλονται τοῖς ἐν τοῖς χωρίοις, ἀλλὰ, ψίθυρος περιέρχεται τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ὅτι καὶ τινες τῶν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἑδρᾷ τῆς ὀρθοδόξου μητροπόλεως, τῇ πόλει, ἀπειλοῦνται διὰ θανάτου ἐὰν ἐξακολουθήσωσι φοιτῶντες εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν.

Τοιαῦταί τινες αἱ ποικίλαι τοῦ νεωτέρου κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας διωγμοῦ ἐκφάνσεις. Ἐχομεν ἔτι ὑπομονὴν νὰ ἴδωμεν μέχρι τίνος σημείου δυνατὸν νὰ φθάσῃ ἡ σατανικὴ τῶν κακούργων ἐφευρετικότης, καὶ προσεχῶς ἀπεκδεχόμεθα νὰ μάθωμεν ὅτι ὁ πεπολιτισμένος κόσμος συνελθὼν ἢ καὶ ἀναγκασθεὶς ὑπὸ φορᾶς ἐπιβεβλημένης τῶν πραγμάτων θέλει πιστεύσει ὅτι λίαν μακρὸν χρόνον ἀνεχθεὶς τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς μαιφονίας τῶν βουλγάρων τούτων ἄρκετὰ μέλανην κηλίδα ἠνέχθη προστεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Κ' αἰῶνος».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΝ ΒΗΡΥΤΤΩ,

Κατὰ τὰ ἐκ Βηρυττοῦ ἡμῖν ἐπιστελλόμενα, πολλὴ καταβάλλεται μέριμνα περὶ τῆς εὐσταθείας τῶν ἀγίων Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς στηριγμὸν τοῦ πολεμουμένου ὀρθοῦ δόγματος, περὶ οὗ σχεδὸν οὐδεὶς ἐμερίμνησε μέχρι σήμερον, οὐδεὶς δ' ἐρρωμένως ἀντεπεξῆλθε κατὰ τοῦ χειμάρρου τῶν προσηλυτευτῶν, ἐξογκουμένου ὁσπυέραι. Τὸ παρ' ἡμέραν πληθυνόμενον πλήρωμα τῶν γῆν τε καὶ θάλασσαν περιαγόντων, τῶν θρησκείαν καὶ λόγον, ἐπιστήμην καὶ τέχνην ὄργανα μεταχειριζομένων ἐξαπλώσεως καὶ διαδόσεως, ἀπαιτεῖ πράγματι καὶ τὸν τῆς ὀρθοδόξου ποιμνῆς προϊστάμενον ἀμφιλαφῇ τὴν πανοπλίαν περιβεβλημένον ἀπὸ τε τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ζῆλον περιεζωσμένον καὶ κατ' ἐπίγνωσιν αὐταπαρνησίαν.

Ἡ Βηρυττός, ἐκ πασῶν τῶν ἐν Συρίᾳ πόλεων, ἀπέβη ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τὸ κέντρον τῶν θρησκευτικῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, ἐν αὐτῇ δὲ μοναστήρια καὶ παρθεναγωγεῖα, σχολεῖα ἄλλα καὶ πανεπιστήμια κατὰ μίμνησιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἔχουσι τὰς πύλας ἀναπεπταμένας τοῖς διψῶσι μορφώσεως ἐπιστημονικῆς, ὥστε νὰ συρρέωσιν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κύπρου καὶ πανταχόθεν αὐτῆς τῆς Συρίας ὀρθόδοξοι πολλοὶ πρὸς σπουδὴν, ὧν ἐν μιᾷ μόνῃ τῶν διαμαρτυρομένων σχολῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐβδομήκοντα ἑλληνόφωνοι ἐφοίτησαν.

Ἀπέναντι τῆς ἐνεργείας ταύτης τῶν προπαγανδῶν τῆς παραθέρου ὁ τῆς ὀρθοδόξου ἐκεῖσε παροικίας προϊστάμενος παν. κ. Γεράσιμος ἡράκλειον ἀνέλαβε ἀγῶνα, τῶν πολεμουμένων πατριῶν παραδόσεων ὑπεραμυνόμενος. Τὴν ἰδρυσιν μεγάλης ὀρθοδόξου σχολῆς ἐποίησατο πρῶτον αὐτοῦ μέλημα ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου, καθ' ἃ δ' εὐφροσύνως μανθάνομεν, οὐ μόνον ἰδρυσεν, ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ εὐαγὲς καθίδρυμα προσβαλλόμενον ὑπὸ τῆς στερήσεως καὶ τῆς ἐνδείας χωλαίνῃ, ὁ εὐαγὲς ἰδρυτὴς ἀνεκτίσατο πρότερον τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα, εἰς ἐρείπια σχεδὸν μεταβεβλημένα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ προωρισμένα εἰς καταγῶγια πάσης οἰασοῦν ἀκαθαρσίας, ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς. Ταῦτα δ' ἐν διαστήματι ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους μετεποιήθησαν εἰς ἀγορὰν εὐπρόσωπον, ἐκ τριάκοντα περιόπου συνισταμέ-

νην καταστημάτων, μετὰ πέντε οἰκιῶν ὑπεράνω αὐτῶν, ὀνομασθεῖσαν τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἔργου τούτου καὶ οἱ εὐσεβεῖς συνίστορες ὑπέστησαν πολλὰ ραδιουργούμενοι μὲν ὑπὸ τῶν οὐνιτῶν καὶ καταγγελλόμενοι, ἀλλ' ἀνθιστάμενοι καὶ κερδαίνοντες, ἅτε καὶ τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἀναγνωρίσαντος τὰ δίκαια τῶν ὀρθοδόξων, ἐφ' ᾧ καὶ εὐγνωμονοῦσιν. Ὑπὲρ τῆς οὕτως ἐξασφαλισθείσης σχολῆς ἐκκλησίαις τοῦ ἀρχιερέως ἐγένετο μετὰ προθυμίας ἀποδεκτὴ παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις, ὧν ἡ πρὸς τὸ πάτριον δόγμα ἀφοσίωσις ἐλπίζεται νὰ συντελέσῃ καὶ πρὸς ἐλάφρυνσιν τῶν χρεῶν, εἰς ἃ ὑπεβλήθησαν οἱ τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἀγορᾶς ἀναλαβόντες, καὶ παρὰ τὰς οὐνιτικὰς ραδιουργίας συμπληρώσαντες, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς σχολῆς, ὑπὲρ ἧς εὐμενῶς ἐξεφράσθη ἡ ἐκεῖ τοπικὴ ἀρχὴ συστήσασα τὴν ἀρχιερατικὴν αἵτησιν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ σχολὴ προορίζεται διὰ τριακοσίους μαθητὰς οἰκοτρόφους.

Ἐν Βηρυττῷ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου, παραμεληθὲν κατὰ τὴν πρὸ ἡμῶν γενεάν, ἐν ἀλλοίαις ιδέαις ἐντραφεῖσαν καὶ αὐξηθεῖσαν, ἐπιδιώκει μετὰ ζήλου ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου, δαπανώμενος μάλιστα ἀφ' οὗ χρόνου ἡ ἐπ' αὐτοῦ ὁπωσδήποτε ἀρχὴ ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ περὶ τὰ 80 χωρία καὶ ἑπτὰ μοναστήρια. Καὶ τὴν μητροπολιτικὴν οἰκίαν διεκόσμησεν ἐπιπλώσας καὶ κατέστησεν εὐπρεπεστέραν τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν κέντρων, καὶ ναὸν ἀνήγειρεν ἐν τῷ μόνῳ περισωθέντι ἐν Λιβάνῳ χωρίῳ αὐτοῦ μεγαλοπρεπέστατον, κατὰ ρυθμὸν βυζαντινόν, ὅστις σήμερον ἐστὶν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ τοῖς ἐκ πολλῶν ἐπαρχιῶν εἰς τὸν Λίβανον προσερχομένοις. Ἐπεβάλλετο δ' ἡ τοῦ ναοῦ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδόμησις, διότι ἐν αὐτῷ τῷ χωρίῳ, πρὸ δέκα σχεδὸν ἐτῶν, προσεληθουσῶν τριῶν (ΤΡΙΩΝ) μόνων ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν τοῖς οὐνίταις, ἡ παλαιὰ Ρώμη ἐκτίσε ναὸν τετράκις μείονα τοῦ ναοῦ τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων· τούτου δ' ὁ μὲν θεμέλιος ἐτέθη τῇ 17 αὐγούστου 1903, ἡ δ' ἐν αὐτῷ πρώτη λειτουργία ἐτελέσθη τῇ 15 παρελθόντος αὐγούστου, πρὸς ἀγαλλίασιν τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῆς ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

Κατακλείς ἡ μᾶλλον εὐχάριστοι τῶν ὑπ' ὧν ἡμῶν εὐφροσύνων εἰδήσεων κατακλείδες εἰσὶν

ταῦτα· πρῶτον μὲν ὅτι αἱ προσηλυτευθεῖσαι ἄλλοτε οἰκογένειαι ἐπανῆλθον, θείᾳ χάριτι, εἰς τὴν μάνδραν, ἀφ' ἧς ἀπεσκήρτισαν. Δεύτερον δ' ὅτι πρὸς τῇ ἐπὶ τοῦ ναοῦ ἀραβικῇ ἐπιγραφῇ ἀνετέθη καὶ ἑλληνικὴ, τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀραβικῆς κατακτίσεως, ὡς ὁ γράφων ἡμῖν βεβαιοῖ, μετὰ δέκα καὶ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας, ἀναστηλουμένη ἑλληνιστὶ ἐπὶ ὀρθοδόξου ναοῦ ἐν Συρίᾳ· ἔστι δ' αὕτη·

Νῆδον τόνδε παλὶγκτιστον χαρίεντά θ' ὁμοίως
εἰδέναι μέλλων γυνὲ ἑριπὼν πρότερον
εὐξαι παυσαδίλῃ Θεῶ δόξειν ἱεράρχου
Γερασίμου ψυχὴν εὐσεβέων θ' ἑτέρων,
οἱ θ' ἅμα τῷ ἔρανον κοινὸν ὀρίον τ' ἀποδόντες
πῆξανθ' ὧν πατέρων θέλημα ἀζόμενοι.

Τὰ πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαιώνισιν ἅμα καὶ δικαίωσιν τῆς πατρὸς πίστεως καὶ τῆς ἐν γένει παραδόσεως ἐνεργούμενα οὐδεὶς ὁ μὴ ἐπαινέσων. Ἡμεῖς δ' εὐχόμεθα Νεμέσεως μὴ βάλῃ βέλος τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐνεργείας.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ

Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, 20 λήγοντος, ἐτελέσθησαν, ἱεουργοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμέν. πατριάρχου κκ. Ἰωακείμ, τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις πατριαρχικοῖς κελίοις, τῇ εὐσεβόφρονι δαπάνῃ τοῦ φιλογενεστάτου κ. Εὐσταθίου Εὐγενίδου πέρυσι ἀνοικοδομηθεῖσι, συνανεφερθέντος πατριαρχικοῦ παρεκκλησίου, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου τοῦ πρώτου τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐν τῇ πόλει τοῦ Βυζαντίου, κατὰ τὴν παράδοσιν, κηρύξαντος. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν πάντες οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ, πλὴν τοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ παραθερίζοντος σεβασμ. Νικομηδείας, ὁ εὐσεβὴς κτίτωρ τοῦ ναυδρίου κ. Εὐστ. Εὐγενίδης μετὰ τῆς εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ κ. Μαρίας, τῶν υἱῶν αὐτοῦ κκ. Στεφάνου καὶ Ὑπατίου, τῶν θυγατέρων αὐτοῦ κκ. Μαργαρίτης Ζαφειροπούλου, Ὑπατίας καὶ Φανῆς, τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Γρίβα Γαρδικιώτη, μνηστήρος τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Δημοσθένους Εὐγενίδου μετὰ τῆς δεσποίνης Ἀριέττης Εὐγενίδου, τῆς κ. Ἀργυροῦς Καλβοκορέση καὶ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Νεγρεπόντη. Παρήσαν ὡσάυτως ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Ὁρους πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιος Ἰβηρίτης καὶ πάντες οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι.

Ἐξακολουθησάσης μετὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων τῆς θείας λειτουργίας ὁ ἱεουργῶν πατριάρχης ἐμνημόνευσε κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν τιμίων δώρων ἐν μὲν τοῖς ζῶσι τῶν ὀνομάτων τοῦ εὐσεβοῦς κτίτορος ὡς καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἐν Κυρίῳ κεκοιμημένοις τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων γονέων αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἡ Α. Θ. Π. ἐδέξατο ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ τὸν ἐρίτιμον κ. Εὐγενίδην μετὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν παραστάντων συγγενῶν καὶ ἀφοῦ ἠὺχαρίστησεν αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτῆς, εὐξάμενος ὑπὲρ ἀμεταπτώτου ὑγείας παντὸς τοῦ περιφανοῦς οἴκου αὐτοῦ τοῦ διὰ γενναίων δωρεῶν τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην ἐπισπασαμένου.

Λίαν προσφυῶς ἦν ἐκλελεγμένη ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαίνιων τοῦ πατριαρχ. παρεκκλησίου, καθόσον αὐθήμερον, ἀγομένης τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, ἐώρταζε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ ἐπὶ ἀκραιφνεῖ εὐσεβείᾳ διακρινόμενος κτίτωρ κ. Εὐγενίδης, ὅστις ἠῤῥαξαντο τὰ δέοντα ἐπὶ τούτῳ ἡ τε Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, προσφωνήσας τῇ οἰκογενείᾳ, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς, ὡς καὶ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολίται.

*

Ὁ πατριαρχικὸς οἶκος τῶν βυζαντινῶν αἰώνων εἶχεν εὐκτήριον ἢ εὐκτήρια ἰδιαίτερα χάριν τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἄλλως τε κατ' ἔτος ἐτέλει λειτουργίας δημοτελεῖς ἐν πολλοῖς ναοῖς, ὑπὲρ τὰς τριάκοντα. Ἐν τῇ Η' Συνόδῳ ἀναφέρεται Ἀναστάσιος τις πρεσβύτερος καὶ μοναχὸς τῶν εὐκτηρίων τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐαγοῦς Πατριαρχείου. — Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαίνιων τῶν πατριαρχικῶν τούτων εὐκτηρίων ἐωρτάζετο κατ' ἔτος τῇ 31 ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀβερκίου ἐτελεῖτο τις ἑορτὴ ἐν τοῖς εὐκτηρίοις τούτοις, ἐνθα ἀπέκειτο ἡ τιμία αὐτοῦ κάρα. — Κατὰ τὴν 14' ἑκατονταετηρίδα ἀναφέρονται τὰ κατὰ τὸν ἁγίον Θεοφύλακτον κελία, ὅπου συνεκρότει τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς ἡ ἱερὰ σύνοδος, καὶ ἴσως ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τινος εὐκτηρίου ἐπ' ὀνόματι Θεοφυλάκτου μητροπολίτου Νικομηδείας τοῦ ὁμολογητοῦ. — Ἐν τῷ παρὰ τὴν Παμμακάριστον πατριαρχικῷ οἴκῳ καθὼς καὶ ἐν τῷ κατὰ τὸ Βλάχ-Σεράριον καὶ ἐν Ἀγίῳ Δημητρίῳ Κανάβῃ οὐδεμία μνεία γίνεται ἰδιαίτερου τινὸς εὐκτηρίου, ἐν ᾧ ἔδει νὰ προσεύχωνται οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ λειτουργῶσιν ἐνίοτε κατ' ἰδίαν. Ἐν αὐτῷ τῷ νῦν πατριαρχικῷ οἴκῳ ἡ καθημερινὴ προσευχὴ τῶν πατριαρχῶν ἐγίνετο ἐν τῇ καλουμένῃ σήμερον «αἰθούσῃ πατριαρχῶν», πεπαλαιωμένη καὶ ἀκόσμῳ, μέχρι τοῦ 1879, ἔκτοτε δὲ ἐν τῇ ὑποκειμένῃ αὐτῇ αἰθούσῃ.

Οἱ πατριαρχικοὶ οἶκοι τῆς Ἀγίας Πόλεως, τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας στεροῦνται μέχρι σήμερον εὐκτηρίων μικρῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ τῆς προσευχῆς ἀπαραιτήτου παντὸς ἱεράρχου καὶ κληρικοῦ καὶ χριστιανοῦ καθήκοντος, ἐνῷ εἷς τινὰς τῶν μητροπόλεων, κατὰ πρόνοιαν ἀξιέπαινον τῶν προγενεστέρων, ὑπῆρχον διεσκευασμένα ἐπὶ τούτῳ ἴδια εὐκτήρια, ὡς λόγου χάριν ἐν τῇ μητροπολιτικῇ οἰκῇ Σιατίστης.

Τὰς εἰκόνας τοῦ τέμπλου (εἰκονοστασίου) ἔγραψαν οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τοῦ ὕφους φημιζόμενοι ἀγιογράφοι οἱ τὴν λεγομένην ἀδελφότητα τῶν Ἰωασαφαίων ἀποτελοῦντες. Αὗται δ' εἰσὶν ἡ τοῦ Σωτήρος, ἡ τῆς Θεοτόκου, ἡ τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ καὶ ἡ τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀνδρέου. Ἡ ὑπεράνω τῆς ὡραίας πύλης ἀρχαῖκὴ εἰκὼν ἡ παριστώσα τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον ἐγράφη καθ' ὁμοίωσιν τῆς ἐν τῇ καθολικῇ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Λαύρας τοιαύτης εἰκόνης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συνεδρία δύο Σωμάτων.—Χθὲς συνελθόντα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὰ Δύο Σώματα εἰς κοινὴν συνεδρίαν ἡσυχολήθησαν καὶ συνεσκέψαντο περὶ διαφόρων ζητημάτων. —Ἐν τῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ τοῦ φιλογενεστάτου κ. Θεοδώρου Α. Μαυρογορδάτου πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην κ. Ἰωακείμ ἀγγέλλοντος ὅτι ἡ μὲν μήτηρ αὐτοῦ Λοξὴ Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου ἀπεφάσισε, χάριν τῆς μνήμης τοῦ ἀποβιώσαντος υἱοῦ αὐτῆς Νικολάου, ν' ἀνεγείρῃ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς φιλανθρ. Καταστήμασι τμῆμα πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐκ φθίσεως πασχόντων μέλλον νὰ περιέχῃ εἴκοσιν ὀκτὼ κλῖνας δι' ἄνδρας, ἡ δὲ ἐν Λονδίῳ νύμφη αὐτοῦ Ζεννὴ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πανταλέοντος τμῆμα ὅμοιον μέλλον νὰ περιλαμβάνῃ ἰσαριθμούς κλῖνας διὰ φθισιώσας γυναῖκας. Τὰς ἐξόχως φιланθρώπους ταύτας δωρεὰς πρὸς τὰ ἡμέτερα Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα τοῦ περιφανοῦς οἴκου τῶν Μαυρογορδάτων ἐνωτισθεῖσα μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἡ ὀλομέλεια τῶν δύο Σωμάτων ἐνέκρινεν ὅπως ἅμα μὲν ἐκφρασθῇ τοῖς φιланθρώποις ἰδρυταῖς τῶν ἀνωτέρω τμημάτων τοῦ Νοσοκομείου ἡ πλήρης εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ὀφειλομένης

ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τοῖς φιланθρώποις αὐτῶν αἰσθήμασιν, ἅμα δὲ ἐπιδαψιλευθῶσιν αὐτοῖς αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι αὐτῆς. Ἀριδηνότερον δὲ τεκμηριουμένης τῆς πρὸς τὰ φιланθρώπα ταῦτα τέκνα στοργῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐνεκρίθη ὅπως ἀπονεμθῇ τῇ φιланθρώπῳ κυρίᾳ Λοξῇ Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου τὸ μὲν ὁ τίτλος «μητρὸς τῶν ἀσθενῶν καὶ τεθλιμμένων» τὸ δὲ σταυρὸς χρυσοῦς μετὰ τιμίου ξύλου, ἅμα δὲ συνταχθῇ καὶ τὸ προσῆκον πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν σιγιλλιδεσ ἐν μεμβράναις γράμμα. —Καθ' ἃ δὲ πληροφορούμεθα ἐκ νεωτέρας ἐπιστολῆς τοῦ φιλογενεστάτου κ. Θεοδώρου Μαυρογορδάτου πρὸς τὴν Α. Θ. Π. αἱ ἐξαγγελλούμεναι ἀνωτέρω φιланθρώποι δωρεαὶ ἐπεκταθήσονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φιланθρώπου οἴκου καὶ ἔτι πλέον, ἰδρυομένων πρὸς τοῖς ἀνωτέρω τμήμασι καὶ δύο ἐτέρων κοινωφελῶν ἰδρυμάτων. —Πρὸς τούτοις ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἐνεκρίθη πρότασις τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ἀναρτηθῶσιν ἐν τῇ οἰκείᾳ τῶν Πατριαρχείων αἰθούσῃ αἱ εἰκόνες τῶν μεγάλων τοῦ Γένους εὐεργετῶν, οἷον Ἀλ. Γεωργιάδου, Χρυσοβέργη Γεωργίου καὶ εἴ τινας ἐτέρου, πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις Ζαρίφῃ, Ζαφειροπούλου, Ζαννῇ Στεφάνοβικ καὶ Συγγροῦ, ὁρισθῇ δὲ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡμέρα μνημοσύνου πανδήμου ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτῶν τελουμένης πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς λειτουργίας ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ.

Ζάππειον παρθεναγωγεῖον.—Ἐν τῇ χθесινῇ κοινῇ τῶν δύο Σωμάτων συνεδρίᾳ, δεκτικῆς γενομένης τῆς παραιτήσεως τοῦ ἀξιότιμου κ. Κ. Κωνσταντινίδου ὡς μέλους τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ζαπείου παρθεναγωγείου, ἐξελέγη εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ὁ ἀξιότιμος κ. Θεόδωρος Μ. Κουρτζῆς.

Φιλογενεῖς πράξεις.—Ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημὸν ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν εὐγεν. κ. Ἰωάννης Γ. Πεσμαζόγλου, ἀσχολούμενος νῦν εἰς τὴν σύστασιν παραρτήματος καὶ παρ' ἡμῖν τῆς εὐδοκίμως καὶ συνετῶς ἐργαζομένης ταύτης Τραπεζῆς, εὐηρεστήθη νὰ ἐπιδῷ τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ 100 λίρας τουρκικὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν τοῦ Γένους ἀναγκῶν, εὐλογήσαντι καὶ ἐπευχνηθέντι αὐτῷ ὅπως ἐπὶ κοινῷ ἀγαθῷ καὶ κοινωφελείᾳ ἄρξῃται τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τὸ τραπεζιτικὸν ἴδρυμα πλείστων ὅσων ὀφελειῶν πρό-

ξενον γινόμενον τῷ δημοσίῳ.—Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ εὐγενέστατος κ. Α. Μαυρομμάτης, γαμβρὸς τῆς Α. Ἐξ. τοῦ ἀρχιμεταφράστου τῶν Ἀνακτόρων Ἀλεξάνδρου πασᾶ Καραθεοδωρῆ, γόνος δὲ τῆς οἰκογενείας Μαυρομμάτη, τῆς ἀνυψώσεως τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀνὰ τὴν Κιλικίαν καὶ ἀγαγούσης αὐτὸ εἰς περιωπὴν ζηλευτὴν, προσήνεγκεν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ 30 λίρας τουρκικῆς.

Εὐσεβείας ὑπόδειγμα.—Τῇ 12 τοῦ μηνὸς τούτου, κατὰ τὴν «Ἀλήθειαν» τῆς Θεσσαλονίκης, ἐτελέσθησαν ἐν Βερροίᾳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ πολιοῦχου ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου, πρὸ τινων ἐτῶν ἀποτεφρωθέντος. Ὁ ναὸς ἀνωκοδομήθη γενναίᾳ δαπάνῃ τῆς εὐσεβοῦς χήρας κ. Εὐδοξίας Ι. Μαλικοῦση, ἥς τὸ παράδειγμα προβάλλεται πρὸς μίμῃσιν πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσαι δυνάμεναι νὰ πράξωσιν ἔργον τι κοινωφελὲς οὐδαμῶς ἀναβάλλουσι καὶ μάλιστα προκειμένου νὰ εὐεργετηθῶσι κοινότητες ἀδυνάτως ἔχουσαι πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ δέοντος.

Πατριαρχικὴ χοροστασία.—Τοῦ ἐν Ὁρτάκι τοῦ Βοσπόρου ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φωκᾶ πανηγυρίζοντος τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ κατὰ τὸν ἐσπερινόν, πολυπληθοῦς παρεστῶτος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος.

Ὁνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίῳ Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης τοῦ θαυματουργοῦ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Κρήτης ἄγοντι τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν αὐτοῦ.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ τετάρτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Γρυπάρης, ὡς καὶ ὁ ἐξ. Ν. Σγουρίδης ἐφέντης καὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν παρεπιδημοῦντες βουλευταὶ κκ. Φικιώρης Λακεδαιμόνος καὶ Κρεστενίτης Ἡλείας. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπέδωκε τοῖς δύο τελευταίοις τὴν ἐπίσκεψιν διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος κ. Βενιαμίν.

Πατριαρχικαὶ προσδρόμεις.—Τῇ τρίτῃ ἐπεσκέψατο, κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου, ἐν Ὁρτάκι, τὸν σοφολογ. ἀρχιεραδὴν τῆς ἐνταῦθα ἰσραηλιτικῆς κοινότητος ὁ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Λαυρέντιος.—Τῇ δὲ κυριακῇ, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, ὁ ἐκ τῶν πατριαρχ. διακόνων ἱερολογ. κ.

Ἀθναγόρας παρέστη κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας θανόντος Πατρόκλου Νικολαΐδου, υἱοῦ τοῦ λιμπαδαρίου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἀριστείδου Νικολαΐδου, ᾧ καὶ διερμύνευσεν τὰς πατριαρχικὰς συλλυπητικὰς προσρήσεις.—Χθὲς ὁ πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελλος, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ἐξ. τὸν πρεσβυτὴν τῆς Σεβρίας κ. Γ. Σίμιτς, συγχαρεὶς αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐκ Βελιγραδίου αἰσία ἐπανόδῳ.

Ἁγίον Ὅρος.—Ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἐπιστολέων εἰς Θεσσαλονίκην ὁ ἐξ. βοηθὸς τοῦ νομάρχου Ἀλεξάνδρος Κωνσταντινίδης πασᾶς.

Κοινότης Ἀμίδης.—Σχολάρχης καὶ ἱεροκέρυξ τῆς ἐν Διαρβεκίρ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐκλήθη, κατὰ σύστασιν ἀνωτέραν, ὁ ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου σχολῆς καὶ τῆς θεολογικῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου ἱερολογ. κ. Μιχαὴλ Τζεζαεργλῆς, εἰδήμων καὶ τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς ἀρμενικῆς γλώσσης.

Ἐκφράσεις εὐχαριστιῶν.—Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὁμογενῶν νομομαθῶν καὶ δικηγόρων τῆς πόλεως ἡμῶν οἱ ἀξιοτίμοι κκ. Ἀντωνιάδης Θαλῆς, Ἀποστολίδης Γ., Γεωργιάδης Ν. Φ., Δεσίρης Βασίλειος, Θεοτοκᾶς Μ., Θωμαΐδης Χρυσάνθος, Καραβοκυρὸς Μ., Κωνσταντινίδης Κ., Κωνσταντινίδης Γαρ., Μαλιάκας Ἡλίας, Μαμόπουλος Ι., Πηνιατῶρος Ἀθ., Ταπεινὸς Ἐλ. καὶ Φωκᾶς Χαρ. προσκλήσει τῆς Ἐκκλησίας προφρόνως καὶ ἀφιλοκερδῶς παρέσχον κατὰ καιροὺς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν συμβολὴν ἐν διαφόροις νομικοῖς ζητήμασι καὶ ἐκκλησιαστικαῖς ὑποθέσεσι, δίκαιον καὶ πρέπον ἐλογίσθη καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλησίας Σωμάτων κατὰ τὴν γθεσινὴν αὐτῶν συνεδρίᾳσιν ὅπως ἅπανι τούτοις δημοσίᾳ διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐκφρασθῶσιν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Πτολεμαῖδος Πατρίκιος.—Ἀπεβίωσε τῇ 8 τοῦ μηνὸς ἐν Ἱεροσολύμοις ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πτολεμαῖδος Πατρίκιος. Προυσαεὺς τὴν πατρίδα ἐχρημάτισεν ἐν ἀρχῇ δραγουμᾶνος εἴτα δ' ἐπὶ

τριετίαν, μέχρι τοῦ 1878, παρ' ἡμῖν ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου, κατόπι δ' ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος Πτολεμαίδος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱερά Σύνοδος. — Ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπου Κορινθίας κ. Βαρθολομαίου, μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐκλήθη ὁ ἐπίσκοπος Γορτυνίας πανιερ. κ. Ἰωάννης Μαρτῖνος. — Ὁ σεβασμ. πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος περιῆλθε κατὰ τὸν λήξαντα αὐγούστον ἐπαρχίας τινὰς τοῦ κράτους, μετὰ δὲ τὴν Πάρον, ὡς ἠγγείλαμεν, μετέβη εἰς Τήνον καὶ εἰς Σύρον, αἵτινες ὑστεροῦνται, ὡς γνωστὸν, πνευματικῆς ἀρχῆς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Μεθοδίου, μεθ' ᾧ ἐπεσκέψατο καὶ τὴν Τρίπολιν. — Τὰ λοιπὰ τῆς συνόδου μέλη εἰσὶν οἱ πανιερ. ἀρχιεπίσκοποι Ζακύνθου κ. Διονύσιος Πλαίσας καὶ Κερκύρας κ. Σεβαστιανὸς Νικοκάβουρας, καὶ ὁ ἐπίσκοπος Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Φιλάρετος Γιαννούλης.

Μονὴ ἁγίων Θεοδώρων ἐν Στρατιαῖς. — Ἐκ τῶν ἐφημερίδων τῆς Κερκύρας ἐμάθομεν ὅτι πρὸ μηνὸς σχεδὸν ἀπεβίωσεν ἑκατοντούτης ἡ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἡγουμένη διατελέσασα τῆς μονῆς ταύτης Θεονύμφη Πολίτου, πολλῆς τιμῆς καὶ σεβασμοῦ παρὰ πᾶσιν ἀπολαύουσα διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ τὴν πραότητα καὶ ταπεινοφροσύνην. Διετέλεσεν ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη ἡγουμένη τῆς μονῆς ταύτης καὶ ἦν ἀδελφὴ τοῦ ἀειμνήστου Κερκύρας Ἀθανασίου Πολίτου.

Μονὴ Ἀγίου Νικολάου ἐν Λευκάδι. — Ἐπίσης ἐμάθομεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων Λευκάδος ὅτι τῇ 31 λήξαντος αὐγούστου ἀπεβίωσεν ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ μονῆς ἁγίου Νικολάου Ἡρᾶς Παγκράτιος Κατωπόδης, ἱερομόναχος, ἐν βαθυτάτῳ γήρατι, πεντηκονταετίαν ὅλην διατελέσας τοιοῦτος καὶ δεύτερος ἰδρυτὴς αὐτῆς ἀναδειχθεὶς, διότι παραλαβὼν ἀνευ πόρων καταλείπει σήμερον αὐτὴν εὐκατάστατον.

Ἐπίσκοπος Οἰτύλου. — Ἀπὸ τίνος διατρίβει, ἐπ' ἀδείᾳ, ἐν Πάτραις ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Οἰτύλου καὶ Γυθείου κ. Παρθένιος, ἐπιτελέσας καὶ τὴν πανήγυριν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παντανάσσης τῇ 8 τοῦ διανυομένου μηνός, κηρύξας δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ τὸν θεῖον λόγον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

ὑπὸ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ*

Οὕτω δὲ αἱ σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς διακοπεῖσαι τὸ δεύτερον διὰ τοῦ Μαρτίνου παρέμειναν τοιαῦται μέχρι τῆς δευτέρας ἐκθρονίσεως τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, ἥτις ἐγένετο τὸ 886. Εἰ καὶ ἀνεγώθησαν αὐταὶ μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πάλιν διεκόπησαν ἔνεκα διαφορῶν ἀφορμῶν. Πλείσται δὲ ἀπόπειραι πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐγένοντο κατὰ τοὺς ὑστέρων χρόνους παρά τε τῶν παπῶν καὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἐκ διαφορῶν ἀρχῶν καὶ βλέψεων ἑκατέρων ὁρμωμένων, τῶν μὲν ἐκ φιλοδοξίας, τῶν δὲ ἐκ πολιτικῶν συμφερόντων, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ αὕτη· διότι οἱ μὲν πάπαι ἐμπνεόμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀπολυταρχικῶν ιδεῶν καὶ ἐπιδιώκοντες παντὶ σθένει τὴν πραγμάτωσιν αὐτῶν κατ' οὐδένα τρόπον ἔστεργον νὰ ἀπαρνηθῶσι τὰς ἀντιχριστιανικὰς αὐτῶν ἀρχὰς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ πεδίου τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν γένει τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς ἱερᾶς παραδόσεως, ἡ δὲ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία στερρῶς ἐχομένη τῶν πατροπαραδότων ἀνθ' οἵασδήποτε ἀμοιβῆς δὲν ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτῶν καὶ στερουμένη τοῦ πολυτίμου αὐτῆς δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν αὐθαίρετον δεσποτείαν τοῦ ρωμαίου ποντίφηκος.

V.

Τοιοῦτον οἰκτρὸν πέρας καὶ τοιαῦτα ὀλέθρια ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν ἔσχεν ἡ μεταξὺ Φωτίου καὶ Νικολάου ἔρις. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἀφορμὴ τοῦ σχίσματος ἦσαν λόγοι προσωπικοὶ, ἡ τῶν μνημονευθέντων ἱεραρχῶν μοιραία σύγκρουσις, ἀλλ' αἱ ρίζαι αὐτοῦ κεῖνται ὄντως βαθύτερον, ἐν τῇ ἀντιθέσει τῶν ἀρχῶν ἐν αἷς ἐμορφώθη καὶ ἀνεπτύχθη ὁ βίος ἑκατέρας τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐνῶ ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀπέδιδεν ἀπόλυτον κῦρος μόνον εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 440—442.

καὶ ἐκ τῶν ὄρων καὶ κανόνων αὐτῶν ἐξήρτα τὴν τε διοίκησιν καὶ τὴν πίστιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦναντίον, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους ἰδίᾳ ὅμως ἕνεκα τοῦ γοήτρου, τὸ ὁποῖον ἀπήλαυεν αὕτη ἐν τῇ τότε βαρβάρῳ δυτικῇ Εὐρώπῃ ὡς μήτηρ τῶν πλείστων Ἐκκλησιῶν αὐτῆς καὶ κέντρον, μεθ' οὗ συνείχοντο καὶ εἰς ὃ ἀπευθύνοντο πᾶσαι αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως καὶ ἐζήτουν συμβουλὰς περὶ τε τὴν διοίκησιν καὶ τὴν πίστιν, συνεκέντρασεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον αὐτῆς τὸ δικαίωμα τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ὁ πάπας ἐνεφανίζετο ἐν τῇ δύσει οὐ μόνον ὡς ἡ κορυφή καὶ ὁ νομοθέτης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸ κριτήριον τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ διδασκαλίας. Εὐνόητον ὅτι ἡ θέσις αὕτη τοῦ παπισμοῦ, ἡ ἐξ εὐνοϊκῶν περιστάσεων δημιουργηθεῖσα ἐν τῇ Δύσει, κατ' ἀνάγκην προῤῥως ἐγέννησε καὶ ἀνέπτυξε τὰς ἀπολυταρχικὰς αὐτοῦ τάσεις καὶ ὤθησεν εἰς τὴν πραγμάτων τῶν τάσεων τούτων διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ κύρους καὶ τῆς δεσποτείας τῆς παπικῆς ἑδρας ἐπὶ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' αἱ τάσεις αὗται ἂν καὶ πολλάκις ἐξεδηλώθησαν ἐν Ἀνατολῇ κατὰ τοὺς προηγουμένους αἰῶνας, οὐδέποτε ὅμως ἠδυνήθησαν νὰ τελεσφορήσωσι τοσοῦτον μᾶλλον ὅσῳ ἡ Ρώμη ἐξηρτάτο πολιτικῶς ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου καὶ διανοητικῶς δὲν ἦτο διόλου ὑπέροχος αὐτοῦ. Ὅσῳ ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ καθίστατο αὕτη μᾶλλον ἀνεξάρτητος καὶ ἡ πολιτικὴ ἐπιρροή τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς ἐνισχύετο ἐν τῇ Δύσει, ἡ τὸ Βυζάντιον ἐγίνετο ἀσθενέστερον, τοσοῦτον ἐπιτακτικώτερον οἱ πάπαι ἀπευθύνοντο πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ προσεπάθουν νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν γνώμην αὐτῶν. Ἀφορμὰς δὲ παρείχον εἰς τοῦτο αἱ ἀναφαινόμεναι ἐκάστοτε ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικαὶ ἔριδες καὶ ἀναμίξεις εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ὡς συνέβη καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει τῆς συγκρούσεως τῆς ἀνατολικῆς μετὰ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ρίζα λοιπὸν τῶν κακῶν δὲν εἶνε τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπικρατήσαν ἀπολυταρχικὸν πνεῦμα καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ γενηθεῖσαι ὑπερφίαλοι ἀξιώσεις, ὧν ἡ ἐκπλήρωσις ἐθεωρεῖτο καθήκον καὶ διὰ πάντων τῶν μέσων ἐπεδιώκετο ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς.

Οὔτε ὁ Φώτιος, οὐτινος ἡ πατριαρχεῖα ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφορμὴ τῆς ἀναμίξεως τοῦ πάπα εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἀνατολῆς, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπαίτιος διὰ τὴν σύγκρουσιν ταύτην, οὔτε ὁ πάπας Νικόλαος ὁ ἐπιχειρήσας νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησιν αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀλλ' αἱ ἀρχαί, ὑφ' ὧν ἐνεπνέοντο αἱ Ἐκκλησίαι, ὧν ἕκαστος τούτων προΐστατο, καθὼς προείπομεν. Ἡ ἐνοχὴ τῶν προσώπων δέον νὰ κριθῇ ἐκ τῆς πολιτείας, ἣν ἐπεδείξαντο ταῦτα κατὰ τὴν σύγκρουσιν ταύτην. Ἀνεπτύξαμεν δὲ ἤδη πῶς ἐπολιτεύθη ἕκαστος τούτων. Ὁ Φώτιος περὶ τὰς ἀρχὰς ἐπολιτεύθη οὐ μόνον συνετῶς ἀλλὰ καὶ λίαν μετριοπαθῶς, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐξιλέξεως τῶν γεγονότων· προσβαλλόμενος ἡμύνετο μόνον· κατηγορούμενος ἀπελογεῖτο· ὑβριζόμενος, καθαιρούμενος καὶ ἀναθεματιζόμενος δὲν ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα· καὶ ἐν γένει πνεῦμα ἀγάπης καὶ εἰρήνης διαπνέει τοὺς τε λόγους καὶ ἐνεργείας αὐτοῦ. Τοῦναντίον ὁ Νικόλαος μαίνεται διότι δὲν εἰσακούονται αἱ παράλογοι αὐτοῦ ἀξιώσεις· καὶ ἐξερχόμενος τῶν ὁρίων τῆς συνέσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης παρεκτρέπεται εἰς παντὸς εἶδους βιαιοπραγίας καὶ ὑβρεις, ὅπερ ἀναμφιβόλως δὲν ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὁ ἱερὸς Φώτιος ὕστερον ἐνήργησε δραστηριώτερον καὶ αὐστηρότερον· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ ἄλλως· πρότερον ἠνείχετο αἰετομικῶς προσβαλλόμενος ὅτε, ἡ ἀνοχὴ αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀρετὴ· τώρα ὅμως τὸ ζήτημα ἔλαβεν ἄλλην φάσιν. Ὁ πάπας προσκρούσας κατ' ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων καὶ μὴ δυνηθεὶς μήτε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Φωτίου νὰ ἀκυρώσῃ, μήτε τὰς ἐπὶ τῶν Ἰσαύρων ἀπολεσθείσας ἐπαρχίας καὶ κτήματα νὰ ἐπανακτήσῃ, ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Φωτίου πολεμικῆς καὶ ἔστρεψε τὸν χόλον καὶ τὰς προσβολὰς αὐτοῦ καθ' ἀπάσης τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Εἰσβάλλει παρανόμως εἰς Βουλγαρίαν, διαβάλλει τὴν πίστιν τῶν ἀνατολικῶν εἰς τε τὸν Βόριν καὶ τοὺς βουλγάρους, καὶ ἐν γένει παντὶ σθένει προσπαθεῖ νὰ καταρρίψῃ τὸ γόητρον τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Φώτιος φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν ἠδύνατο νὰ τηρῇ στάσιν παθητικὴν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας εὐρισκό-

μενος. Καθῆκον εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ Ἐκκλησίαν, τὰ δίκαια, τὴν πίστιν καὶ τὰ θέσμια αὐτῆς. Ἄν ἡνείχετο καὶ δὲν ὑπερῆμύνετο τούτων, δικαίως θὰ ἐλογίζετο προδότης τῶν συμφερόντων τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, παραβάτης τῶν κανόνων αὐτῆς καὶ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἀδιάφορος πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ κολακεύων τὸν πάπαν ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν εὐνοίαν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ρώμης.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γεώργιος Κ. Ζαλαμίχας, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ τῆς ὀθωμανῆς τῆς μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2αν Εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάντων καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Βαλασίας Γ. Ζαλαμίχα, τὸ γένος Γεωργίου Ἱεροδικόνου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκικὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Χάσκιοι Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1904

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρὸν Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 1

ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΑΝΟΥ ΚΑΙ ΧΩΡΑΣ Πνευματικὸν δικαστήριον

Προκαλεῖται ὁ Γιαννακὸς Β. Γιαννακούλιας, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ τῆς ὀθωμανῆς, πλοίαρχος τὸ ἐπάγγελμα, κάτοικος Γάνου, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὥραν 8ην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντων καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Γάνου καὶ Χώρας εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντ' προσώπου, ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ ἐγκαταλείψει μνηστῆς. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων(ν)πόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Χώρας 12 Σεπτεμβρίου 1904.

Ὁ προεδρεύων ἀρχιερατ. ἐπίτροπος 1

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Παπανδρέας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3462 καὶ χρονολογίαν 24 Φεβρ. 1904 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἀθηνᾶς Κωνστ. Χρ. Ἀραμπατζόγλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκαις τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια δεκαπέντε (ἀρ. 315) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρὸ Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1979 καὶ ἡμερομ. 23 Φεβρ. 1904 ἀγωγὴν τῆς Ζηνοβίας Γ. Σουρμελῆ, τὸ γένος Γιαβέρη, κατὰ τοῦ Γουλιέλμου Σουρμελῆ ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκαις τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶ κατὰ σειράν ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντινῆς» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήντα τρία (ἀριθ. 363) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρὸν Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

Ἰπποκρίτης Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1918

Π. 426745